

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114203598
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6114203598.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka (sudca spravodajca) a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v spore žalobcov 1/ GOREA, s.r.o., so sídlom Farská 6, 010 01 Žilina, IČO: 36 432 504 a 2/ REKIN, s.r.o., so sídlom Nám. Š. Moyzesa 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 621 897, obaja žalobcovia právne zastúpení Mgr. Petrom Luptákom, advokátom, so sídlom Nám. Š. Moyzesa 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným 1/ A. B. C., narodenej XX. XX. XXXX a 2/ A. D. C., narodenému XX. XX. XXXX, obaja žalovaní s trvalým pobytom E. XX, F., obaja právne zastúpení Matejka & Haluška s.r.o., so sídlom Lazovná 20, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 257 415, o odstránenie stavby, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/46/2014-651 z 15. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/ a 2/ sú **p o v i n n í** zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť vypratať, odstrániť z pozemku vedeného na LV č. XXXX k. ú. G. G. ako C-KN parcela č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 36 m² stavbu „Stánok kvetov a rýchleho občerstvenia“ súpisné číslo XXXXX zapísanú na LV č. XXXX k. ú. G. G., a to v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré sú žalovaní povinní zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške.

2. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali odstránenia predmetného stánku z ich pozemku C-KN parc. č. XXXX/XX (ktorého sú polovičnými podielovými spoluvlastníkmi) tvrdiac, že od 01. 06. 2009 sa stánok žalovaných 1/ a 2/ nachádza na pozemku neoprávnenne. Vykonanými dôkazmi mal preukázané, že pôvodným vlastníkom pozemku C-KN parc. č. XXXX/XX bola spoločnosť KUTO ako právny predchodca žalobcov, ktorá ich odkúpila kúpnu zmluvou zavkladovanou pod č. H. XXXX/XXXX zo dňa 13. 10. 2010 od predávajúceho A. A. I. a ten od predchádzajúceho vlastníka Mesta Banská Bystrica. Stánok bol zriadený na základe stavebného povolenia udeleného jeho vlastníkovi firme DIL.K.S. Ta Duc Thinh, ktorému potom bolo vydané užívacie povolenie i súpisné číslo. Stánok bol na pozemku C-KN parc. č. XXXX/XX umiestnený na podklade nájomnej zmluvy zo dňa 30. 03. 1999, ktorú uzavrel jeho vlastník s Mestom Banská Bystrica ako prenajímateľom. Kúpnu zmluvou zo dňa 31. 03. 2006 nadobudli vlastnícke právo k stánku žalovaní ako bezpodieloví spoluvlastníci, pričom dňa 14. 08. 2006 s nimi Mesto Banská Bystrica uzavrelo nájomnú zmluvu na pozemok C-KN parc.

č. XXXX/XX. Nájomný vzťah k pozemku im však skončil dňom 31. 05. 2009 po výpovedi zo dňa 11. 02. 2009 danej prenajímateľom. Prvoinštančný súd vyhodnotil kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 24. 08. 2009 medzi Mestom Banská Bystrica a A. A. I. ako platný právny úkon nemajúc preukázané, že by došlo k protiprávnosti súťažného procesu ako to má na mysli zákon č. 138/1991 Zb. v znení účinnom od 01. 07. 2009. Bolo právom strany takúto skutočnosť namietat' podaním žaloby v jednoročnej lehote odo dňa prevodu vlastníckeho práva z majetku obce na nadobúdateľa, čo sa nestalo. Išlo o platný prevod, keďže zákonodarca neplatnosť ex lege v danom prípade neuplatnil. Nebola preukázaná ani neplatnosť zmluvy z dôvodu, že by nadobúdateľ A. I. mal v čase uzatvorenia zmluvy neuhradené povinnosti voči Mestu Banská Bystrica, čím by došlo k porušeniu zásad hospodárenia a nakladania s majetkom mesta, lebo z oznámenia Mesta Banská Bystrica zo dňa 14. 01. 2022 vyplýva len to, že síce bol evidovaný nedoplatok na dani z nehnuteľností za rok 2009, tento však bol v priebehu roka 2009 uhradený a nezistilo sa kedy k úhrade došlo, či ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy existoval a kedy o vyrubení takejto dane Mesto Banská Bystrica rozhodlo, akým platobným výmerom a s akou splatnosťou. Pritom zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by prípadné porušenie zásad hospodárenia a nakladania s majetkom mesta spôsobovalo absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Rovnako neplatnosť kúpnej zmluvy nemohla spôsobiť ani skutočnosť, že podľa žalovaných z uznesenia MsZ z roku 2009 vyplynulo, že odpredaj uvedenej nehnuteľnosti sa má realizovať za podmienky prevzatia záväzkov vyplývajúcich z nájomných zmlúv na pozemky pod predajnými stánkami a prevzatia záväzku vyporiadania vlastníckych práv k stavbám, lebo je zrejmé, že z článku 4 ods. 3 kúpnej zmluvy medzi Mestom Banská Bystrica a A. I. dňa 24. 08. 2009 vyplýva, že kupujúci vyhlasuje, že bol uzrozumený o tom, že nájomná zmluva zo dňa 14. 08. 2006 uzatvorená medzi žalovanými a Mestom Banská Bystrica ohľadne nájmu pozemku parcely č. C KN XXXX/XX bola vypovedaná a výpovedná lehota a nájom skončil dňom 31. 05. 2009. V čase prevodu vlastníckeho práva z Mesta Banská Bystrica na A. I. takýto nájomný vzťah neexistoval a preto menovaný nemal aké záväzky vyplývajúce z nájomných zmlúv prevziať a v budúcnosti vyporiadať. Súd prvej inštancie ešte uviedol, že v tomto konaní nemohol prejudiciálne riešiť otázku (ne)platnosti kúpnych zmlúv, na základe ktorých došlo k prevodom vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, nakoľko sporovou stranou neboli aj ostatné zmluvné strany kúpnych zmlúv. S odkazom na ust. § 123 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) vyhovel žalobe, lebo stavba žalovaných stojí na pozemku žalobcov bez právneho dôvodu. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vzhľadom na plný úspech žalobcov.

3. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie žalovaní 1/ a 2/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), c), d), e), f) a h) CSP požadujúc rozsudok zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V nadväznosti na počas konania vznesenú námietku zaujatosti uviedli, že rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo vydané vylúčeným sudcom, pretože sudca JUDr. Gabriel Slobodník si vytvoril a prejavil svoj názor na kľúčové otázky sporu mimo rámca tohto konania spôsobom priečiacim sa civilnému procesu. Ďalej prvoinštančný súd nerozhodol o ich návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku a v tejto otázke je aj rozpor medzi písomným vyhotovením napadnutého rozsudku a vyhlásenými dôvodmi. Súd prvej inštancie totiž v ústnom odôvodnení uviedol, že návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP je oprávnená podať výlučne žalujúca strana, avšak písomné vyhotovenie rozsudku obsahuje v tejto otázke odlišné dôvody. Obdobný rozpor je aj v otázke namietanej absencie vlastníckeho práva žalobcov k pozemku pod stánkom, kedy vyhlásené odôvodnenie spočívajúce iba v argumente, že otázku vlastníctva nebol súd oprávnený v tomto konaní riešiť, bolo v písomnom vyhotovení rozsudku doplnené o niektoré argumenty týkajúce sa neplatnosti prevodných zmlúv. Rozsudok je potom zmätočný a prekvapivý aj v tom, že uvádza vzájomne sa vylučujúce závery, lebo na jednej strane konštatuje, že prevodné zmluvy nie sú neplatné a súčasne potom uvádza právny záver o nemožnosti posúdenia tejto otázky v tomto konaní, čo navyše ani nijak bližšie nezodôvodňuje. Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku je daná aj tým, že sa nevysporiadava s ich argumentáciou, ktorú nadniesli pre prípad, že žalobcovia sú vlastníckymi pozemku pod ich stavbou a ani s argumentáciou o dobrých mravoch. Napokon ich právo na spravodlivý proces bolo porušené i tým, že navrhli vykonanie „viacerých dôkazov“, čomu prvoinštančný súd nielenže nevyhovel, ale nijak na to nereagoval. Podľa žalovaných neboli splnené podmienky pre prijatie výroku o odstránení ich stavby.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok potvrdiť a priznať im plnú náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že tvrdenie žalovaných o tom, že rozsudok bol vydaný vylúčeným sudcom je nepodložené, účelové a nepravdivé. Nerozhodnutie o návrhu na medzitýmny rozsudok bolo správne a súdom odôvodnené. Tvrdenie o rozpore medzi vyhlásenými dôvodmi a písomným vyhotovením

rozsudku nezodpovedá skutočnosti. Nestotožnili sa ani s údajne prekvapivým a zmätočným posúdením otázky ich vlastníctva k pozemku, pretože rozsiahle teoretické úvahy žalovaných v tomto smere sú účelové a nesprávne. Prvoinštančný súd nemusel dať v rozhodnutí odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Aj ohľadne nevykonania ďalších dôkazov postupoval správne, lebo ich vykonanie bolo nadbytočné a iba by konanie predĺžilo. Podľa žalobcov je rozhodnutie založené na správnom právnom posúdení vecí a je zákonné, správne a spravodlivé, pričom žalovaní sú si po vypovedaní nájomnej zmluvy zo strany Mesta Banská Bystrica vedomí, že pozemok pod stánkom užívajú od 01. 06. 2009 neoprávnenne.

5. Na základe odvolania žalovaných 1/ a 2/ krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil z dôvodu vecnej správnosti výroku o odstránení stavby vrátane závislého výroku o trovách konania.

6. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, odvolací súd nezistil naplnenie nimi vymedzených odvolacích dôvodov. Rozhodnutie prvoinštančného súdu o uložení povinnosti žalovaným odstrániť stánok z pozemku žalobcov je správne, pretože súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 123 a § 126 ods. 1 OZ na zistený skutkový stav a svoje závery primerane vysvetlil. Aj podľa odvolacieho súdu stojí stánok žalovaných na pozemku žalobcov bez právneho dôvodu, čím ide o neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcov, ktorému bolo potrebné poskytnúť súdnu ochranu.

7. Odvolací súd nezistil, že by vo veci rozhodol vylúčený sudca. V tomto smere námietka žalovaných spočívala v tom, že zákonný sudca JUDr. Gabriel Slobodník rozhodol vo veci napriek tomu, že si mal vytvoriť a prejaviť svoj názor na kľúčové otázky sporu mimo rámca tohto konania spôsobom priečiacim sa civilnému procesu, čo odvolatelia konkretizovali s odkazom na prv podanú námietku zaujatosti (ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici vybavil ako oneskorenú prípisom zo dňa 07. 10. 2020) v podstate tým, že menovaný sudca v súvisiacom konaní sp. zn. 13C/62/2016, v ktorom sa domáhali určenia vlastníctva pozemku pod stánkom v prospech Mesta Banská Bystrica, si urobil a prejavil názor na otázku vlastníctva tohto pozemku ešte pred rozhodnutím v tomto spore. To zakladá jeho vzťah k veci a odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Odvolací súd konštatuje, že žalovanými prezentované tvrdenia nedávajú podklad pre prijatie záveru, že JUDr. Gabriel Slobodník rozhodol v prejednávanej spore ako zaujatý sudca. Odvolací súd z rozsudku zo dňa 03. 10. 2017 vo veci sp. zn. 13C/62/2016 zistil, že žaloba terajších žalovaných bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a okrem iného bolo v rozsudku (41. odseku jeho odôvodnenia) uvedené, že aj v prípade danosti naliehavého právneho záujmu žalobcovia, t. j. v teraz prejednávanej spore žalovaní, nepreukázali, že právny úkon, ktorým došlo k prevodu vlastníckeho práva by mal byť neplatným. Odvolací súd dáva za pravdu žalovaným, že ak bola žaloba zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nebolo možné zaoberať sa vecnou stránkou žaloby, avšak v danom prípade uvedené nadbytočné konštatovanie sudcu JUDr. Gabriela Slobodníka v písomnom vyhotovení rozsudku zo dňa 03. 10. 2017 v konaní sp. zn. 13C/62/2016, v čom žalovaní videli dôvod na vylúčenie menovaného sudcu, nemohlo založiť jeho pomer k teraz prejednávanému sporu v intenzite potrebnej pre jeho vylúčenie ako to má na mysli ust. § 49 ods. 1 CSP. Je tomu tak preto, že išlo o záver (hoc nesprávny) vyslovený sudcom v rámci jeho rozhodovacej činnosti, ale hlavne bol urobený spôsobom, z ktorého nijak neplynú predsudok o vlastníckom práve k spornému pozemku. Navyše, išlo o konštatovanie týkajúce sa neplatnosti právneho úkonu a nie vlastníctva pozemku. Pokiaľ potom podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti spočívajúce v jeho rozhodovacej činnosti, odvolací súd nemal žiaden dôvod konštatovať, že v prejednávanej spore rozhodol vylúčený sudca.

8. Pokiaľ ide o námietku žalovaných, že súd prvej inštancie nerozhodol o ich návrhu na vydanie medzitimného rozsudku, toto tvrdenie zodpovedá skutočnosti, avšak nezakladá porušenie ich práva na spravodlivý proces. Medzitimný rozsudok podľa § 214 CSP je totiž inštitútom na zhospodárnenie konania a jeho zefektívnenie a hoci prvoinštančný súd formálne neurobil výrok o tom, že žalobcovia nie sú vlastníckymi pozemku pod stánkom C-KN parc. č. XXXX/XX (ako to žiadali žalovaní), ako predbežnou otázkou sa týmto zaoberal a v rámci rozhodnutia o celej žalobe ju vyriešil tak, že žalobcom vlastnícke právo k tomuto pozemku svedčí. Žalovaní na riešenie tejto otázky teda mali možnosť reagovať a aj reagovali v podanom odvolaní, čím sa v plnej miere naplnil obsah ich procesných práv, lebo podľa odvolacieho súdu rozhodnutie o návrhu strany na rozhodnutie medzitimným rozsudkom podľa § 214

ods. 2 CSP nie je obligatórne. Zákon poskytuje súdu možnosť (a nie povinnosť) rozhodnúť takýmto spôsobom v závislosti od toho, či je to účelné a hospodárne čo je teda hlavným cieľom tohto inštitútu a teda nebolo potrebné rozhodnúť najskôr, resp. zamietť návrh žalovaných na vydanie medzitémneho rozsudku, pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej konečným rozhodnutím. Rozhodnutie o medzitémnom rozsudku síce nie je formálne súčasťou výrokovkej časti rozsudku, ale týmto postupom nijak nedošlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces, lebo odpoveď na túto otázku napadnuté rozhodnutie obsahuje.

9. Čo sa týka namietaného nesúladu medzi vyhlásenými dôvodmi a písomným vyhotovením napadnutého rozsudku vo vzťahu k rozhodnutiu medzitémnym rozsudkom, odvolací súd po vypočutí nahrávky z pojednávania prvoinštančného súdu zo dňa 15. 03. 2022 nezistil rozpor v tom ako súd prvej inštancie zdôvodnil svoj postup v súvislosti s medzitémnym rozsudkom pri ústnom odôvodnení a v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie totiž obsahovo zhodne poukázal na účelnosť medzitémneho rozsudku a iba rozdielnymi slovami opísal podstatu svojho postupu spočívajúcu v tom, že vzhľadom na prijatie konečného rozhodnutia v prejednávanej spore by rozhodovanie o medzitémnom rozsudku bolo neúčelné – len by sa tým konanie predĺžilo. Inak povedané, zbytočne by najskôr rozhodoval o návrhu žalovaných na medzitémny rozsudok a tento zamietol, pokiaľ výsledky konania umožňovali rozhodnúť o celej žalobe a tejto vyhovieť. V tomto kontexte je treba podľa odvolacieho súdu chápať aj ústne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom neodznelo zo strany súdu, že návrh na vydanie medzitémneho rozsudku môže podať iba žalujúca strana. Rozpor medzi ústnym a písomným odôvodnením rozsudku nie je podľa odvolacieho súdu ani v tom, ako prvoinštančný súd zdôvodnil rozhodnutie v merite veci. Písomne v napadnutom rozsudku v podstatnom uviedol závery o nepreukázaní tvrdených dôvodov, ktoré by zakladali absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy medzi Mestom Banská Bystrica ako predávajúcim a A. I. ako kupujúcim a tiež že kvôli absencii dotknutých subjektov v tomto spore nemohol riešiť prejudiciálne platnosť prevodných zmlúv, čo obdobne odznelo v opačnom poradí aj na pojednávaní prvoinštančného súdu v rámci ústneho odôvodnenia vyhláseného rozhodnutia. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že medzi ústnym odôvodnením napadnutého rozsudku a jeho písomným zdôvodnením nie je nesúlad vo vzťahu k zákonným dôvodom rozhodnutia o predmete konania.

10. V nadväznosti na uvedené však odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol ako „podporné“ dôvody pre svoje rozhodnutie to, že nemohol v tomto spore riešiť prejudiciálne otázku (ne)platnosti prevodných zmlúv. Ide o nesprávny právny záver, ktorý však nemal vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia, lebo prvoinštančný súd v konečnom dôsledku správne skúmal a aj vyhodnotil platnosť kúpnej zmluvy medzi Mestom Banská Bystrica a A. I.. Odvolací súd poukazuje v tomto smere na 42. až 44. odsek odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde súd prvej inštancie dostatočne a správne vysvetlil svoje závery, ktoré odvolací súd považuje za nadbytočné opakovať a len k nim dodáva, že pokiaľ žalovaní svoju obranu založili hlavne na neplatnosti kúpnej zmluvy medzi Mestom Banská Bystrica a A. I., ust. § 9a ods.1 a §9b ods. 1 a 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom od 01. 07. 2009 sú prioritne zamerané na poskytnutie ochrany majetku obce a vo vzťahu k inštitútu neplatnosti treba zdôrazniť, že neplatnosť je sankciou zasahujúcou (aj) do zmluvnej voľnosti a preto pri posudzovaní (ne)platnosti každého právneho úkonu treba najskôr podrobiť analýze relevantné zákonné ustanovenia z hľadiska ich účelu, významu a zmyslu a až v prípade, že prevažuje zákonnými ustanoveniami chránená hodnota nad právom, ktoré bude neplatnosťou dotknuté, bude namieste konštatovať neplatnosť právneho úkonu. Odvolací súd tým chce zdôrazniť, že nie tretia osoba – v danom prípade žalovaní – ale prioritne obci (Mestu Banská Bystrica), ktorej majetok dané ustanovenia chránia patrilo domáhať sa ochrany svojho majetku cez absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Čiže ani prípadné nedodržanie príslušných zákonných ustanovení týkajúcich sa nakladania s majetkom obce nemôže automaticky viesť k absolútnej neplatnosti dotknutého právneho úkonu podľa § 39 OZ a túto ako správne uviedol aj prvoinštančný súd, nemôže spôsobiť rozpor právneho úkonu so zásadami hospodárenia s majetkom mesta.

11. Súd prvej inštancie tak po vyhodnotení predmetnej kúpnej zmluvy ako platnej a po prijatí správneho záveru, že žalovaným vzhľadom na skončenie nájomnej zmluvy s Mestom Banská Bystrica uplynutím výpovednej doby dňom 01. 06. 2009 nesvedčí žiaden právny titul na to, aby mali svoj stánok umiestnený na pozemku patriacom žalobcom, správne aplikoval ust. § 126 ods. 1 OZ a podanej žalobe vyhovel. Pokiaľ ide o výhrady žalovaných, že sa súd prvej inštancie nezaoberal ich ďalšími námietkami, nie je to pravdou. Súd prvej inštancie sa nimi zaoberal, resp. neboli pre rozhodnutie sporu relevantné

a preto im nebolo potrebné sa venovať. Konkrétne, už prvoinštančný súd uviedol, že nájomný vzťah žalovaných k predmetnému pozemku zanikol dňom 01. 06. 2009, k čomu odvolací súd dodáva, že podľa § 676 ods. 2 OZ nedošlo k obnoveniu nájomnej zmluvy zo dňa 14. 08. 2006, pretože túto mali žalovaní s Mestom Banská Bystrica ako vtedajším vlastníkom pozemku uzavretú na dobu neurčitú (a nájom sa podľa § 676 ods. 2 OZ obnovuje len pri nájme na dobu určitú). Postavenie stánku na predmetnom pozemku nebolo samozrejme neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva k nemu, neoprávneným sa tento zásah stal skončením nájomného vzťahu k pozemku, ktorý právny vzťah od začiatku existencie stánku mal len dočasný a nie trvalý charakter. Vzhľadom na to a s tým súvisiacu oprávnenosť umiestnenia stánku na pozemok v čase jeho stavby boli bezpredmetnými teoretické úvahy žalovaných o primeranej aplikácii § 135c OZ o neoprávnenej stavbe. Súd prvej inštancie sa nemusel zaoberať ani dobrými mravmi, lebo aplikácia tohto inštitútu nebola namieste. Súd prvej inštancie rozhodnutie zdôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, lebo poskytol primerané odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Pravdou je, že opomenul zdôvodniť nevykonanie žalovanými navrhnutých dôkazov, avšak tento nedostatok nebol spôsobilý privodiť požadované zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jednotu a odvolací súd v tomto smere konštatuje, že žalovanými navrhované dokazovanie (najmä, no nielen výsluch pracovníka Mesta Banská Bystrica, listiny z „pôvodného konania“ sp. zn. 10C/85/2009, žiadosť o informácie od Mesta Banská Bystrica, znalecký posudok na určenie hodnoty stánku, atď.) nebolo spôsobilé zmeniť prijaté závery, bolo teda nadbytočné.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie bol vecne správnym a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP zakladajúce plne úspešným žalobcom náhradu trov konania v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %.

13. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalobcovia 1/ a 2/ a preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.